

Un estoig *bo*(ALDC, VIII, L 100. Un estoig *bo*)

L'adjectiu *bo* deriva del llat. BŎNUS, a través d'un primigeni *bon*, amb manteniment de la nasal (com en cat. ant. *cançon*, *vin*; veg. *bon* 100 per extensió de l'arag.), que perdura com adjectiu precedint el nucli (com en *bon dia*), però que es perd, quan és mot isolat, en la llengua general. Quant al vocalisme, la *ō* breu del llat. cl., esdevinguda *o* oberta en llat. vg., s'ha conservat en la major part del cat., *b[ɔ]*, com RŎTA > *r[ɔ]da*, LŎCU > *ll[ɔ]c*, CŎLLU > *c[ɔ]ll*, etc., però en l'àrea de l'antic bisbat de Girona, de la Selva a l'Alt Empordà, continuant a l'oest, a la Cerdanya i Andorra, la

o oberta s'ha tancat en [o], *b[o]*, per la *n* originària mantinguda més temps (cf. *f[o]nt*, *p[o]nt* al PALDC, III, mapa 277 i VIII, mapa 1115), mentre que el ross. ha tancat un grau més el timbre, esdevenint [u], *b[u]*, aplicant la norma general de tancament dels mots en [o] tònica (*agost* > *ag[u]st*, *cançó* > *canç[u]*, etc.), per probable influència occitana.

Bueno 87, 94 és evidentment d'influència cast.-arag.

Bo, *bon* (quan precedeix l'element que modifica) són els mots normatius des del DGJ, 1932.

